

1. Azië

Afrika was nooit veel in mijn gedachten geweest. Ik groeide op in een gewoon gezin, als jongste van een stel jongens. Ik was druk met school, ging trouw mee naar de kerk en catechisatie. Ik wilde graag anderen helpen, dus koos ik ervoor om in de verpleging te gaan. Wat vond ik het geweldig om op mijn 17^e op kamers te gaan, nachtdiensten te draaien en verantwoordelijkheden te hebben op de afdeling in het ziekenhuis! Ik genoot van alles, was actief in allerlei verenigingen en wilde graag verder studeren. Maar de dienstplicht kwam ertussendoor en dus werkte ik een jaar in het Militair Ziekenhuis. Ik kon gelukkig regelen dat ik terechtkwam op een afdeling die me aansprak: oncologie (kankerverpleging). Meteen daarna werd ik aangenomen voor de oncologieopleiding in Rotterdam.

Mijn gedachten gingen intussen alle kanten op, soms naar het buitenland, zending of ontwikkelingswerk. Eigenlijk dacht ik dat zoiets niets voor mij zou zijn. Maar toen ik hoorde dat er in Rotterdam een korte tropencursus gegeven werd, besloot ik erheen te gaan om erachter te komen of dit vermoeden juist was. Het tegenovergestelde bleek waar: toen ik daar alle dia's en verhalen voorbij zag komen, sloeg de vonk over: ik vond het geweldig! Ik informeerde bij zendingsorganisaties naar mogelijkheden voor uitzending, maar nergens was er een geschikte plaats voor mij. De een zocht alleen vrouwen, de ander getrouwde stellen en de volgende wilde alleen evangelisten of dominees. En dus besloot ik dat het beter was om alles uit mijn hoofd te zetten en aan een nieuwe opleiding te beginnen. Na een paar maanden belde een van de organisaties me op: of ik voor een informatief gesprek wilde komen. Er was

namelijk met spoed iemand nodig in Thailand. Ik wilde er niet op ingaan omdat ik eerst mijn nieuwe studie af wilde maken en daarna naar Afrika, niet naar Azië! Na nog een paar keer gebeld te zijn, besloot ik om toch maar te gaan praten. Ik werd uitgenodigd voor een gesprek op een vrijdagavond. Ik kreeg al snel door dat alles heel wat serieuzer was dan ik had gedacht. Er was dringend een verpleegkundige nodig voor een vluchtelingenkamp in Thailand en als ik voor acht uur zou beslissen, kon ik diezelfde avond nog voor een sollicitatiegesprek naar de bestuursvergadering ... Gelukkig kon ik mijn beslissing nog een paar dagen uitstellen.

De volgende avond ging ik langs bij een goede vriend voor advies. Hij vertelde dat hij al wist waarvoor ik kwam, want hij had de advertentie in de krant zien staan. Ik wist niet eens dat er voor geadverteerd was. Maar inderdaad was dat precies de functie waar ik voor was gevraagd. Ik besloot om het te doen. Was het een roeping of meer een soort proces waar ik in gebed mee bezig was geweest? Ik herinnerde me het advies van een ouder iemand een paar jaar eerder: 'Als je iets graag wilt en het lukt (bijvoorbeeld een sollicitatie), dan mag je dat zien als je roeping, als de leiding van God.' Ik hoefde zelfs geen sollicitatiegesprek meer en besloot binnen een paar dagen mijn baan en mijn flat op te zeggen en te vertrekken naar Azië. Ik had nog net genoeg tijd om een uitzenddienst te regelen in mijn kerkelijke gemeente, en weg was ik ...

En daar stond ik dan in het grote Bangkok. In alle haast was ik vergeten telefoonnummers mee te nemen. Het was februari 1990, er waren nog geen mobiele telefoons, geen e-mail, geen creditcard voor een ticket of guesthouse. Er was niemand op het vliegveld om me op te halen en het enige telefoonnummer dat

ik uit mijn hoofd wist, was dat van mijn ouders. Maar die wilde ik liever niet vertellen dat ik hier alleen stond en geen flauw idee had hoe ik in het Thais de weg moest vragen. Gelukkig kwam na een paar uur de chauffeur van de organisatie me halen. Ik was zo blij dat ik er niet om gaf dat hij geen woord Engels sprak.

De volgende dag ging ik met de bus naar het noorden, een lange reis van meer dan tien uur. 's Middags om zes uur stopte de bus voor een winkeltje in een klein dorp. Iedereen stapte uit, dus ik begreep dat de bus niet verderging. Wat lastig dat ik de taal niet kende en niemand Engels sprak! Weer stond ik alleen. Na een uur wachten kwam er een busje om me op te halen, weer met een chauffeur die geen Engels sprak! Dus had ik mooi de tijd om naar buiten te kijken naar de rivier de Mekong, de grens tussen Thailand en Laos. Ik was op weg naar het dorpje Pak Chom.

Vluchtelingenkamp Ban Vinai Thailand.